

Skepparsonens historia del 15

Från ettan till fjärde klass var vi två klasser men femte sjätte sjunde klass var vi tre i samma klassrum. I några månader till och med fyra, en form av fortsättningsskola med bland annat Folke i Kalleby. Som tillfällig skolkamrat.

Det var så att om vi spelade boll på skolgården och bollen rullade ner i diket så fick vi inte hämta den utan Viola Anderssons tillstånd. Hon kom nästan aldrig ut på trappan till skolan utan hon visade sig i fönstret på andra våningen i sin lägenhet och gjorde tecken att det var dags att komma in.

Det fanns inga rastsignaler utan det var hon som bestämde när vi skulle få rast.

Särskilt på fredagar när vi skulle ha idrott, kommunen hade köpt in ett par korgar som vi bar ut på gården när vi skulle spela korgboll. Idrott var aldrig hennes stora intresse så då blev lektionen mellan 10-11 alltid en kvart längre, sen skulle korgarna bäras ut, de gula och blå banden sätts på de olika lagen. Spelet blev högst en halv timma.

Sen skulle korgarna in. Efter det var det dags att gå till skolbispisningen hos Kurt målaren en hundra meter ner på nya vägen till Kämpersvik

Det var en fantastisk förmån, mot att sitta vid husväggen till skolan och dricka fesljummen mjölk i flaska som hängt hela förmiddagen i korridoren och svettiga smörgåsar. Men trots det, var det på lördagarna som det smakade bäst då vi fick kakao och smörgås.

Mot vägen fanns det låga stenstolpar med galvade vattenrör som gräns för skolgården, så när vi skulle hämta bollen i diket höll någon utkik mot fönstret sen var det till att snabbt som f--n hoppa ner i diket och hämta bollen. Nu är det ingen tanke på att prata illa om lärarinnorna, de var ju barn av sin tid. Jobbet var ett kall och religion och disciplin var viktiga saker.

Jag tänker på prästen i Grebbestad när Rehniden, Putte Wickman och Fristorp gav konsert i kyrkan, kyrkan var full och vi stod längs väggarna. Först blev vi utskälda för att så många kom en sådan här dag och inte under predikningarna, sen fick vi inte applådera för det var inte deras förtjänst att de kunde spela så bra utan vår Herres, bara som en liten påminnelse, att det inte var så många år sedan religionen var starkt Schartauanskt i Bohuslän. Och även under deras uppväxt.

Några få gånger lämnade vi skolan för små utflykter med Viola, vi gick bort mot Stuseröd, där Malte byggde sitt hus och minns att vi sjöng en av de fånigaste slager som skrivits i Sverige under min livstid, Han hette Elmer starkast i byyn. Men då var den oerhört populär.

Vi mötte Kerstin på vägen, som nu bodde hemma hos mig efter Ulla, med sin dotter Britt-Marie i kärran och jag låtsades inte se henne. När vi kom hem frågade Kerstin varför hejade du inte? Hade du sett hur "dom" du såg ut, hade inte du heller hejat. Vi fick heller inte gå en genväg över skogen och komma ner där fotbollsplan ligger idag, efter skolan. Men även när vi lekte för fullt utanför Vilhelm Andersson affär, när Viola var på väg ner till Joelsson för att handla trots att vi stannade upp, tog av mössorna, bugade artigt, så fick vi ovetta dagen efter i skolan att vi uppförde oss ouppfostrat. En gång råkade jag säga att det var någon som fes och bakom ryggen stod Viola, det blev till att sitta inne på rasten.

När systrarna ibland åkte till sina respektive så flyttade katten och jag upp till faster Agda, jag först och ett par timmar senare Becka. Vi hade det jättebra men faster Agda hade svår starr men kunde när hon höll handen för ögonen och särade på fingrarna så lyckades hon läsa Strömstadstidningen. Vet ni att den kallades för tomsäcken och även världens största tidning. När det gällde storlek på tidningssidan, tidningen trycktes i ett stort blad som veks på mitten och blev på så vis fyra sidor.

En dag i skolan sprack mina byxor i sömnen bak och för att inte visa för mycket så stod jag böjd för att tvärslån på stolen skulle täcka hålet men i stället öppna det sig. Problemet när jag kom hem var Faster Agdas dåliga syn så jag fick själv gå hem och försöka sy på symaskinen vi hade i Snickerbo. Byxorna var på plats, sytråd fanns på plats, nu var det bara till att trampa. Allt gick förträffligt ända tills jag titta på insidan av byxorna, där låg ett fågelbo med sytråd och hålet var kvar.

Vi barn var ju oerhört skötsamma mot dagens skolbarn, men någonstans stämde inte personkemin mellan mig och Viola, men kan någon tala om för mig om jag någon gång bar mig illa åt i skolan, förutom på en avslutning på hösten när vi var tre stycken grabbar längst bak som sjöng med bravur vad vi trodde var rätt text på Pepparkaksgubbar, med hattarna på svaj, i stället för på sne, vi saboterade hela tillställningen. Jag undrar om det var därför och om någon annan, fått stora A i uppförande och ordning med frågetecken bakom?

Dags att gå på sjön igen under skolloven så Ulla och Kerstin fick lite ledigt från Lillebror. Det är två små pojkar som gett ett riktigt starkt intryck under den tiden på sjön, en var en docka, men det får bli nästa historia.

Folke " Anker " Anderson